

ERIN HUNTER

WARRIOR CATS U DIVLJINI

Preveo s engleskoga
Damir Kalogjera

PROLOG

Polumjesec je obasjavao ulaštene granite stijene tako da su izgledale kao od srebra. Tišinu je remetio tek zvuk namreškane vode brze crne rijeke i zvukovi što ih je stvaralo drveće u šumi koja se ondje protezala.

U sjeni se čulo komešanje i odasvud su se gipke tamne prilike počele šuljati preko stijena. Kandže su bljeskale na mjesecini. Oči su im se sjale poput jantara. A onda, kao da je dan nečujan znak, stvorenja su skočila jedna na druge i odjednom su stijene oživjele zvukovima hrvanja i mačjeg podvriskivanja.

U samom središtu gomile od krzna i kandži, golem i taman šareni mačak pritisnuo je smeđeg mačka na zemlju i pobjedonosno izvio glavu. »Hrastane«, zagrmio je šareni. »Kako se usuđuješ lovit na našem području? Sunčane stijene pripadaju Klanu Groma!«

»Kad prođe ova noć, Tigrova Kandžo, ovo će postati još jedno lovište Klana Rijeke!« smeđi mačak pljune.

Zvukovi nalik na opomenu dolazili su s obale, prodorni i ustrašeni. »Pazi! Dolazi još boraca koji pripadaju Klanu Rijeke!«

Tigrova Kandža se okrenuo i ugledao sjajna, mokra tijela kako tiho izlaze iz vode ispod stijena.

Mokri borci Klana Rijeke tiho su se uspinjali uz obalu i bacali se u borbu a da nisu uopće zastali otresti vodu s krzna.

Pogled tamnog šarenog mačka zabljesnuo je dok je gledao dalje prema Hrastanu. »Možda možete plivati poput vidri, no vi i vaši borci ne pripadate u ovu šumu!« Uvukao je usne, otkrivši zube, dok se mačak pod njim koprcalo.

Očajni urlik mačke Klana Groma nadglasao je ostale krikove. Žilavi član Klana Rijeke pritisnuo je smeđeg ratnika preko trbuha. Skočio mu je prema vratu, a s gubice mu se još cijedila voda što je ostala od prelaska preko rijeke.

Tigrova Kandža čuo je urlik i pustio Hrastana. Snažnim skokom, srušio je neprijateljskog borca i odmaknuo ga od mačke. »Brzo, Mišje Krzno, bježi!« naredio je prije nego što se obrušio na mačka iz Klana Rijeke, koji joj je zaprijetio. Mišje Krzno se podignula na šape, trznuvši se zbog duboke posjekotine na ramenu i odjurila.

Iza nje, Tigrova Kandža je bijesno pljunuo, nakon što mu je mačak iz Klana Rijeke rasjekao nos.

Na trenutak ga je zaslijepila krv, no bez obzira na to, skočio je naprijed i zario zube u neprijateljevu stražnju nogu. Mačak iz Klana Rijeke zaječao je i oslobodio se.

»Tigrova Kandžo!« Urlik je došao od borca s repom crvenim poput lisičjeg krzna. »Ovo je besmisleno! Previše je ratnika iz Klana Rijeke!«

»Ne, Crvenrepe. Klan Groma nikada neće biti poražen!« Tigrova Kandža je zaurlao i skočio do Crvenrepa. »Ovo je naše područje!« Oko njegove široke crne njuške zadržavala se krv, pa je nestrpljivo zatresao glavom raspršivši skrletne kapljice po stijenama.

»Klan Groma će ti se odužiti za hrabrost, Tigrova Kandžo, no ne možemo si priuštiti da izgubimo još kojeg borca«, Crvenrep ga je uvjeravao. »Plava Zvijezda nikad ne bi očekivala od svojih boraca da se bore u ovakvim okolnostima. Imat ćemo priliku osvetiti se za ovaj poraz.« Njegov čvrst pogled sreo se s jantarnim pogledom Tigrove Kandže, a onda se povukao i skočio na stijenu na samom rubu šume.

»Pripadnici Klana Groma, povlačite se! Povlačite se!« viknuo je. Njegovi su ratnici istoga trenutka izmigoljili iz zagrljaja suparnika. Pljuckajući i režeći povukli su se prema Crvenrepu. Na trenutak su se članovi Klana Rijeke činili zbunjenima. Je li moguće da su tako lagano pobijedili? Tada je Hrastan pobjedonosno kriknuo. Čim su ga čuli, ratnici su se i sami pridružili zamjeniku u zavijanju kako bi obznanili svoju pobjedu.

Crvenrep je spustio pogled prema svojim ratnicima. Zamahnuvši repom, dao je znak i članovi Klana Groma razmilili su se po Sunčanim stijenama i nestali u krošnjama.

Tigrova Kandža se uputio posljednji. Zastao je na rubu šume i pogledao natrag prema krvlju poprskanom ratištu. Bio je namrgođen, a oči su mu izgledale kao dva bijesna proreza. Onda se vinuo u smjeru kojim su otišli članovi Klana, uputivši se u tišinu šume.

Na osami čistine, stara siva mačka sjedila je sama i zurila u vedro noćno nebo. Svuda oko nje, u sjeni, moglo se čuti disanje i meškoljenje mačaka koje su spavale.

Mala mačka boje kornjačevine pojavila se iz tamnog kutka, kretala se brzo i tiho.

Siva je mačka spustila glavu u znak pozdrava. »Kako je Mišje Krzno?« zamjaukala je.

»Ozljede su joj duboke, Plava Zvijezdo«, odgovorila je mačka boje kornjačevine, namještajući se na hladnoj noćnoj travi. »No, mlada je i snažna, brzo će joj rane zacijeljeti.«

»A ostali?«

»I oni će se oporaviti.«

Plava Zvijezda je uzdahnula. »Imamo sreću da nismo izgubili nijednoga ratnika. Točkice, ti si vrlo sposobna vidarica.« Nagnula je ponovno glavu proučavajući zvijezde. »Duboko me potresao večerašnji poraz. Klan Groma nije poražen na svojem području otkad sam postala predvodnica«, promrmljala je. »Ovo su teška vremena za naš klan. Kasno doba novolista odavno je počelo i sve je manje mačića. Klanu Groma potrebno je više ratnika kako bismo preživjeli.«

»Tek je početak godine«, Točkica je mirno primijetila. »Bit će više mačića kad stigne zelenlist.«

Siva je mačka trznula širokim ramenima. »Moguće. No, za uvježbavanje mladih kako bi postali ratnici treba vremena. Želi li Klan Groma obraniti svoje područje, morat će što je moguće prije imati nove ratnike.«

»Tražiš li to odgovore od Klana Zvijezda?« mjauknula je Točkica nježno, prateći pogled Plave Zvijezde i gledajući u nebo prema zvjezdanom sagu što je blistao na tamnom nebu.

»U ovakvim trenucima valja se sjetiti riječi starih ratnika, kako bi nam pomogle. Je li ti se Klan Zvijezda obratio?« zapitala je Plava Zvijezda.

»To se nije dogodilo već mjesecima.«

Odjednom je zvijezda padalica prosula svoj sjaj preko vršaka krošnji. Točkica je trznula repom, a krzno na leđima joj se namreškalo.

Plava Zvijezda je podignula uši u tišini, a Točkica nastavila zuriti u visine.

Nakon nekoliko trenutaka, Točkica je spustila glavu i okrenula se prema Plavoj Zvijezdi. »To je bila poruka od Klana Zvijezda«, promrmljala je. Pogled joj je postao odsutan. »Samo vatra može spasiti naš klan.«

»Vatra?« javila se Plava Zvijezda poput jeke. »Ali svi se klanovi boje vatre! Kako bi nas ona mogla spasiti?«

Točkica je zavrtjela glavom. »Ne znam«, priznala je. »No, to je poruka koju je Klan Zvijezda odlučio podijeliti sa mnom.«

Predvodnica Klana Groma uprla je pogled svojih bistrh plavih očiju na mačku vidaricu. »Nikada do sada nisi pogriješila, Točkice«, mjauknula je. »Ako je Klan Zvijezda tako rekao, onda je sigurno tako. Vatra će spasiti naš klan.«

I. POGLAVLJE

Bilo je vrlo tamno. Crvenko je osjećao da je nešto u blizini. Oči mladoga mačka širom su se otvorile dok je promatrao gusto žbunje. To mu je mjesto bilo nepoznato, no neobični su ga mirisi gonili dalje, dublje u sjenu. Želudac mu je kruljio i podsjećao ga da je gladan. Lagano je otvorio usta kako bi mu topli mirisi šume doprli do osjetilnih žlijezda na nepcu. Ustajali smrad trulog lišća miješao se s primamljivim mirisom malog krznatog bića.

Odjednom je pored njega šmugnulo nešto sivo. Crvenko se ukopao, osluškujući. Skrilo se u lišće udaljeno ni dvije duljine repa. Crvenko je znao da je miš. Osjećao je u uhu brze otkucaje majušnog srca u dubini krzna. Progutao je u nadi da će zatomiti kruljenje želuca. Uskoro više neće biti gladan.

Polako se spustio u čučajući položaj, pripravan za napad. Nalazio se niz vjetar u odnosu na miša. Znao je da on ne zna za njega. Provjerivši svoju lovinu posljednji put, Crvenko se propeo na zadnje noge i vinuo u zrak, rastirući lišće na zemlji.

Miš se bacio u zaklon, pokušavajući doprijeti do rupe u tlu. No, Crvenko je već skočio na njega. Šapom ga je bacio u zrak i zakačio bespomoćno stvorenje kandžama oštrim poput trnja, bacajući ga u visokom luku na tlo posuto lišćem. Miš se ošamu-

ćeno prizemljio, no još je bio živ. Pokušao je pobjeći, no Crvenko ga je ponovno šćepao. Bacio je miša još jedanput u zrak, no sada malo dalje. Miš je uspio prijeći nekoliko koraka prije nego što ga je Crvenko sustigao.

Odjednom se iz blizine začula rika. Crvenko se ogledao oko sebe dopustivši mišu da mu pobjegne iz kandži. Kad se Crvenko ponovno okrenuo, vidio je kako je miš odjurio u mrak provlaćeći se između isprepletenog korijenja stabla.

Razljućen, Crvenko je odlučio odustati od lova. Okrenuo se, dok su mu zelene oći sjale, kako bi istražio odakle dolazi zvuk koji ga je koštao lova. Zvuk se i dalje ćuo i postajao je sve jasniji. Crvenko je trepnuo širom otvorivši oći.

Šuma je nestala. Našao se u vrućoj kuhinji u kojoj nije bilo zraka i bio je sklupćan u svojem krevetu.

Mjesećina se probijala kroz prozor stvarajući sjene na glatkom, tvrdom podu. Zvuk je pripadao suhoj maćjoj hrani koju je netko istresao u njegovu posudu.

Crvenko je sve sanjao.

Podignuvši glavu, naslonio je bradu na rub kreveta. Ovratnik ga je neugodno ųuljao po vratu. Dok je sanjao, osjećao je kako mu svjež zrak mrsi mekano krzno koje je obićno stezao ovratnik. Crvenko se okrenuo na leđa, uživajući u snu još koji trenutak. Još je osjećao miris miša. Treći put od punog Mjeseca sanjao je taj san i svaki put mu je miš pobjegao iz šapa.

Obliznuo je usne. Iz kreveta je mogao nanjušiti bljutav miris hrane. Njegovi vlasnici uvijek nadopune njegovu posudu za jelo prije nego što odu spavati. Miris prašine nadjaćao je tople mirise njegova sna. No, glad se ponovno javila, pa se Crvenko protegnuo kako bi rastjerao snenost iz udova i lagano prošetao po kuhinjskom podu do svoje večere.

Hrana na njegovu jeziku bila je suha i bez okusa. Crvenko je teškom mukom progutao još jedan zalogaj. Onda se okrenuo od posude s hranom i izašao van kroz maćja vratašća, u nadi da će miris vrta vratiti one osjećaje iz sna.

Mjesec je vani sjajio. Sipila je kišica. Crvenko je pogledom obuhvatio uredni vrt i prošao po zvijezdama osvjetljenoj šljunčanoj stazi, osjećajući pod šapama hladne, oštre kamenčice. Olakšao se ispod velikog grma sjajnih listova s teškim ljubičastim cvjetovima. Mučan, sladunjav miris zasitio je vlažni zrak oko njega. Preklopio je usnice kako bi ga odagnao iz nosnica.

Poslije se Crvenko smjestio na vrh stupa koji je označavao kraj vrta. Bilo mu je to najdraže mjesto jer je odatle mogao vidjeti susjedne vrtove, kao i gustu zelenu šumu na drugoj strani međe.

Kiša je prestala. Iza njega, kratko pošišana trava kupala se na mjesecini, a preko njegove ograde šuma je bila puna sjena. Crvenko je istegnuo vrat naprijed kako bi onjušio vlažni zrak. Koža mu je bila topla i suha pod debelim krznom, ali na crvenkastom krznu osjećao je težinu kišnih kapljica.

Čuo je vlasnike kako ga posljednji put dozivaju s vrata koja vode u vrt. Kad bi sad krenuo prema njima, dočekali bi ga nježnim riječima i zagrljajima, i dopustili mu da dođe u njihov krevet, gdje bi se sklupčao, predući u toplini udubine savijenog koljena.

Sada je Crvenko međutim zanemario glasove svojih vlasnika i zagledao se prema šumi.

Svjež miris šume postao je nakon kiše još svježiji.

Odjednom se dlaka na njegovoj kralješnici podigla. Miče li se to nešto u daljini? Promatra li ga to nešto? Crvenko je zurio ispred sebe, no u tami zasićenoj mirisom drveća ništa se nije moglo vidjeti ni omirisati. Hrabro je podignuo bradu, ustao i protegnuo se, dok je šapama držao obje strane stupa, ispravljajući noge i savijajući leđa u luk. Zatvorio je oči i još jedanput udahnuo miris šume. Činilo se da mu obećava nešto, mameći ga dalje u šaputave sjene. Napinjući mišiće, na trenutak je čučnuo. Zatim je lagano skočio dolje u visoku travu na drugoj strani vrtne ograde. Kad se prizemljio, zvonce na njegovu ovratniku odzvonilo je kroz miran noćni zrak.

»Kamo ćeš, Crvenko?« mjauknuo je poznati glas iza njega.

Crvenko je podignuo pogled. Crno-bijeli mačić nespretno se ljuljao na ogradi.

»Zdravo, Razmazanko«, odgovorio je Crvenko.

»Nisi valjda krenuo u šumu?« upitao je Razmazanko, a zelene oči širom su mu se otvorile.

»Ma, idem samo pogledati«, Crvenko obeća cupkajući nelagodno.

»Ja nikada tamo ne bih išao. Opasno je!« rekao je Razmazanko nabravši crni nosić da pokaže gađenje. »Henry je rekao da je jednom bio u šumi«, mačka podigne glavu i pokaže nosom preko redova ograda u smjeru gdje je živio Henry.

»Taj stari debeli šareni mačak nikada nije bio u šumi!« rekao je Crvenko s podsmijehom. »Jedva da je ikada preskočio ogradu vlastitog vrta otkad je bio kod veterinara. Sada bi samo jeo i spavao.«

»Ne, doista. Uhvatio je crvendaća!« uporno je tvrdio Razmazanko.

»Ako i jest, to je moralo biti prije odlaska veterinaru. Sad se žali da mu ptice ne daju drijemati.«

»U svakom slučaju«, nastavio je Razmazanko ne obazirući se na Crvenkovo prezirno mjaukanje«, Henry mi je rekao da ondje žive svakojake opasne zvijeri. Goleme divlje mačke koje za doručak jedu žive zečeve i oštre kandže na starim kostima!«

»Idem samo pogledati okolo«, mjauknuo je Crvenko. »Neću dugo«.

»Nemoj poslije reći da te nisam upozorio!« zaprede Razmazanko. Crno-bijela mačka okrenula se i skočila s ograde natrag u svoj vrt.

Crvenko je sjeo na visoku travu s vanjske strane vrtne ograde. Uzrujano je liznuo rame i pitao se koliko ima istine u Razmazankovim riječima.

Odjednom, za oko mu zapne pokret sitnog bića. Gledao ga je kako se miče pod šibljem.

Instinktivno se spustio uz tlo. Lagano se pomičući, šapa za šapom, vukao se naprijed kroz žbunje. Podignutih ušiju, raširenih

nosnica i netremice gledajući, kretao se prema životinji. Sada je jasno vidio kako sjedi u bodljikavom granju i gricka veliku sjemenku koju drži u šapama. Bio je to miš.

Crvenko se zanjihao pripremajući se na skok. Zadržao je dah u slučaju da zvonce ponovno zazvoni. Tijelom mu je kolalo uzbuđenje, srce mu je lupalo. To je bilo bolje od snova! No, iznenadan zvuk lomljenja granja i krckanja listova natjerao ga je na skok. Zvonce je glasno zazvonilo, a miš je odjurio prema najgušćem šiblju.

Crvenko se ukipio i pogledao uokolo. Ugledao je bijel vrh crvenog kitnjastog repa kako se pomiče kroz visoku paprat u daljini. Osjetio je jak neobičan miris, koji je bez sumnje pripadao mesojedu, no to nisu bili ni mačka ni pas. Zbunjen, Crvenko je zaboravio na miša i sa zanimanjem promatrao crveni rep. Htio ga je bolje pogledati.

Dok se kretao naprijed, Crvenko je pažljivo promatrao prostor ispred sebe. Onda je čuo još jedan zvuk. Dolazio je odostraga, no zvučao je potmulo i daleko. Spustio je uši prema natrag ne bi li bolje čuo. *Zvuk šapa?* pomislio je. No, pogled je držao čvrsto uprt u neobično crveno krzno ispred sebe i nastavio je puzati naprijed. Tek kada je lagano šuškanje iza njega postalo glasno i kada se začulo lomljenje lišća u blizini, Crvenko je shvatio da je u opasnosti.

Biće ga je udarilo poput detonacije i Crvenko je odbačen postrance u koprive. Izvijajući se i jaučući, pokušao je zbaciti napadača koji se čvrsto uhvatio njegovih leđa. Stezao ga je nevjerojatno oštrim kandžama. Crvenko je osjećao kako mu se šiljasti zubi zabijaju u vrat. Otimajući se i izvijajući se od brka do repa, pokušao se osloboditi. Na trenutak se osjetio nemoćnim, a onda se zaledio. Dok mu je mozak mahnito radio, izvrnuo se na leđa. Instinktivno je znao koliko je opasno izložiti meki trbuh, no to je bila njegova jedina šansa.

Imao je sreću. Varka se isplatila. Začuo je pod sobom »hhuuffff«, kad je napadač ostao bez zraka. Snažno udarajući, Crvenko se uspio izmigoljiti i osloboditi. Odjurio je kući i uopće nije pogledao iza sebe.

Iza njega, čulo se toptanje šapa, što je značilo da ga Crvenkov napadač progoni. Iako su ga ogrebotine pekle ispod krzna, Crvenko je zaključio kako je bolje da se okrene i bori.

Naglo je stao, okrenuo se i suočio s progoniteljem.

Bio je to samo mačić! Imao je gusto, neuredno sivo krzno, snažne noge i široko lice. Crvenko je u sekundi nanjušio da je to mačak i osjetio je snagu jakih ramena pod mekanim krznom. A onda se mačić svom snagom zabio u Crvenka. Iznenaden što se Crvenko okrenuo, mače je ošamućeno palo.

Udarac je ostavio Crvenka bez zraka i on zatetura. Brzo se osovio i izvio leđa, napuhnuvši narančasto krzno i spremivši se da skoči na drugo mače. No, napadač je samo sjeo i počeo mirno lizati prednju šapu.

Crvenko je na neki čudan način bio razočaran. Svaki dio njegova bića bio je napet, spreman za borbu.

»Bok, mačkoljubimac!« mjauknuo je sivi mačak veselo. »Za jednu pitomu mačkicu, sasvim se dobro boriš!«

Crvenko je na trenutak ostao na vrhovima prstiju razmišljajući bi li svejedno napao. No, onda se sjetio snage koju je osjetio u šapama tog mačića kad ga je pritisnuo uz tlo. Spustio se na jastučice, olabavio mišice i opustio leđa. »Bude li nužno, borit ću se s tobom ponovno«, zagrmio je.

»Nego, ja sam Siva Šapa«, nastavio je sivi mačić ne obazirući se na Crvenkovu prijetnju. »Vježbam kako bih postao borac Klana Groma.«

Crvenko nije ništa rekao. Nije razumio o čemu mjauče sivo-dlaki mačić, no osjetio je da je opasnost prošla. Prikrio je zbunjenost tako što se sagnuo olizati zamršena prsa.

»Što će jedan mačkoljubimac poput tebe u šumi? Zar ne znaš da je to opasno?«, upitao je Siva Šapa.

»Ako si ti ta najopasnija stvar u šumi, mislim da se s time mogu nositi«, blefirao je Crvenko.

Siva Šapa na trenutak je podignuo pogled prema njemu, stiščući svoje krupne žute oči. »Ma, ja uopće nisam najopasniji. Da

sam makar pola borca, nanijeo bih ozbiljne ozljede uljezu poput tebe.«

Crvenko se prepao ovih zloslutnih riječi. Što je ta mačka željela reći riječju »uljez«?

»U svakom slučaju«, zamjaukao je Siva Šapa dok je oštrim zubima potezao busen trave što mu je zapeo za kandže, »Činilo mi se besmislenim ozlijediti te. Očito je da ne pripadaš ni jednome klanu.«

»Ni jednome klanu?« Crvenko je ponovio, zbunjen.

Siva Šapa nestrpljivo je zašištao. »Sigurno si čuo da ovdje love četiri ratnička klana! Ja pripadam Klanu Groma. Ostali klanovi stalno pokušavaju ukrasti lovinu s našeg područja, posebno Klan Sjene. Oni su toliko strašni, da bi te bez razmišljanja razderali u trakice.«

Siva Šapa je zastao, ljutito pljucnuo i nastavio. »Dolaze i uzimaju lovinu koja po svim pravima pripada nama. Zadatak je ratnika Klana Groma držati ih dalje od našeg područja.

Kad mi završe vježbe, bit ću toliko opasan da će se članovima svih klanova tresti buhama izjedena koža. Tada nam se neće usuditi prići!«

Crvenkove su se oči skupile. Ovo je sigurno jedna od onih divljih mačaka na koje ga je Razmazanko upozorio! Žive na otvorenom u šumi, love i bore se jedne s drugima za svaki komadić hrane. No, Crvenko se nije uplašio. U stvari, bilo je teško ne diviti se tom samouvjerenom mačiću. »Znači, još nisi ratnik?« upitao je.

»Zar si možda pomislio da jesam?« Siva Šapa ponosno je preo. Zatim je zatresao širokom, dlakavom glavom. »Još dugo neću postati pravi ratnik. Moram prvo preživjeti vježbe. Mačići ne mogu početi vježbati prije nego što napune šest mjeseci. Ovo je prva noć koju provodim vani kao novak.«

»A zašto ne pronadeš vlasnika s lijepom i udobnom kućom? Život bi ti bio neusporedivo lakši«, mjauknuo je Crvenko. »Ima mnogo ljudi s kućama koji bi rado udomili mačića poput tebe. Dovoljno je da nekoliko dana sjediš negdje gdje te vide i izgledaš gladno...«

»...i onda bi me hranili kuglicama koje izgledaju poput zečjeg izmeta i bučkuriša!« Siva Šapa ga je prekinuo. »Ne dolazi u obzir!« Ne mogu zamisliti ništa gore od toga da budem mačko-ljubimac! Postaneš igračka Dvonogih! Jedeš nešto što uopće ne izgleda poput hrane; moraš ići na mačji zahod koji se sastoji od kutije šljunka, a smiješ pomoliti nos van samo kad ti to Dvonogi dopuste? To nije nikakav život! Ovdje vani sve je divlje i slobodno. Možemo doći i otići kad god želimo.« Dovršio je izlaganje ponosno pljucnuvši, a zatim vragolasto zamjaukao. »Dok ne okusiš svježeg ubijenog miša, ne znaš što je život. Jesi li ikad okusio miša?«

»Nisam«, odgovorio je Crvenko kao da se pomalo brani. »Još nisam.«

»Mislim da nikada nećeš shvatiti«, uzdahnuo je Siva Šapa. »Nisi rođen u divljini. U tome je velika razlika. Trebaš biti rođen s krvlju ratnika u žilama ili dodirrom vjetra na brkovima. Mačići koji se rode u okotima Dvonogih ne mogu to osjećati na isti način.«

Crvenko se prisjetio osjećaja iz sna. »To nije istina!« ogorčeno je mjauknuo.

Siva Šapa nije odgovorio. Odjednom se ukočio usred lizanja, s jednom šapom još uvijek u zraku i onjušio zrak. »Njušim mačke iz mog klana«, zasiktao je. »Morao bi otići. Neće im biti drago ako te zateknu da loviš na našem području!«

Crvenko se osvrnuo pitajući se kako Siva Šapa zna za dolazak bilo kakve mačke. On nije ništa novo nanjušio u povjetarcu što je mirisao na lišće. No, nakostriješio se osjetivši u glasu Sive Šape ton užurbanosti.

»Brzo!« ponovno je zasiktao Siva Šapa. »Bježi!«

Crvenko se pripremio da skoči u grmlje, ali nije bio siguran koja je strana sigurnija.

Prekasno. Začuo je strogo i prijeteće mjaukanje iza sebe. »Što se to ovdje događa?«

Crvenko se okrenuo i ugledao veliku sivu mačku kako dostojanstveno izlazi iz žbunja. Bila je veličanstvena. Pruge bijelih dlaka

uokvirivale su njušku. Imala je ružan ožiljak koji joj je razdvajao krzno preko ramena, no njezino glatko sivo krzno sjalo je poput srebra na mjesečini.

»Plava Zvijezdo!« Siva Šapa čučnuo je pored Crvenka i stisnuo oči. Sagnuo se još niže, kad je stigla druga mačka, zlatno prošarana, što je pratila sivu mačku do čistine.

»Ne bi smio biti tako blizu doma Dvonogih, Siva Šapo!« ljutito je zarežala zlačana mačka stisnuvši svoje zelene oči.

»Znam, Lavlje Srce, žao mi je.« Siva Šapa spustio je pogled prema svojim šapama.

Crvenko je oponašao Sivu Šapu i čučnuo nisko do samog tla, a uši su mu se nervozno trznule. Te su mačke imale snagu kakvu nikada nije primijetio kod svojih vrtnih prijatelja. Možda je ipak bilo istine u Razmazankovu upozorenju.

»Tko je to?« upitala je mačka.

Crvenko se trznuo kad ga je pogledala. Od pogleda njezinih prodornih plavih očiju bio je još ranjiviji.

»On nije opasan«, mjauknuo je Siva Šapa brzo. »On ne pripada nijednom klanu, ljubimac je Dvonogih izvan našeg područja...«

Samo ljubimac Dvonogih! Te su riječi razbjesnile Crvenka, no uspio je zadržati jezik za zubima. Prijeteći pogled kojim ga je pogledala Plava Zvijezda značio je da je primijetila bijes u njegovim očima i spustio je pogled.

»Ovo je Plava Zvijezda, ona je predvodnica mog Klana!« Siva Šapa tiho je prosiktao prema Crvenku. »I Lavlje Srce. On je moj učitelj, što znači da me obučava da postanem ratnik.«

»Hvala ti, Siva Šapo, što si me predstavio«, hladno je mjauknuo Lavlje Srce.

Plava Zvijezda još je uvijek zurila u Crvenka. »Dobro se boriš za mezimca Dvonogih«, mjauknula je.

Crvenko i Siva Šapa razmijeniše zbunjene poglede. Kako ona to zna?

»Promatrali smo vas obojicu«, nastavila je Plava Zvijezda kao da im čita misli. »Pitali smo se kako ćeš riješiti problem uljeza, Siva Šapo. Hrabro si ga napao.«

Siva Šapa činio se zadovoljnim zbog pohvale Plave Zvijezde.

»Uspravite se, obojica!« Plava Zvijezda pogledala je Crvenka. »I ti, mačkoljubimče.« Odmah se uspravio i izdržao pogled Plave Zvijezde dok mu se obraćala.

»Dobro si se ponio u napadu, mačkoljubimče. Siva Šapa je jači od tebe, ali ti si upotrijebio pamet da se obraniš. A i suočio si se s njim kad te progonio. Nikada prije nisam vidjela da je takvo što učinio mačkoljubimac.«

Crvenko je uspio kimnuti u znak zahvale, iznenađen iznenadnom pohvalom. Ono što je rekla nakon toga, još ga je više iznenadilo.

»Pitala sam se kako ćeš se ponijeti tu, izvan doma Dvonogih.

Mi često idemo u ophodnju na ovoj granici, pa sam te često vidala kako sjediš na svojoj granici i gledaš prema šumi. A sada si se napokon usudio stići dovde.«

Plava Zvijezda pažljivo je gledala u Crvenka. »Čini se da si rođeni lovac.« Oštro oko. Bio bi ulovio onog miša da nisi previše oklijevao.«

»Do-doista?« promućao je Crvenko.

Riječ je preuzeo Lavlje Srce. S uvažavanjem, ali uporno, duboko je mjaukao. »Plava Zvijezdo, ovo je mačkoljubimac. On ne bi smio loviti na području Klana Groma. Pošalji ga kući njegovim Dvonogima!«

Crvenka je zapekao podcjenjivački ton Lavljeg Srca. »Poslati me kući?« mjauknuo je nestrpljivo. Sjao je od ponosa zbog riječi što ih je izgovorila Plava Zvijezda. Ona ga je primijetila i bila je njime zadivljena. »Ali ja sam samo došao uloviti jednog ili dva miša. Siguran sam da ih ima dovoljno za sve.«

Plava Zvijezda pogledala je Lavlje Srce u znak potvrde njegovih riječi i ponovno se okrenula Crvenku. Njezine su plave oči

sjale od ljutnje. »Nikada nema dovoljno za sve«, procijedila je. »Dobro bi to znao da ne živiš lagodnim životom u kojem ima hrane preko glave!«

Crvenka je zbunila iznenadna ljutnja Plave Zvijezde, no kratak pogled na lice Sive Šape bio je dovoljan da shvati kako je rekao previše. Lavlje Srce stao je uz predvodnicu. Oba su se ratnika nadvila nad njim. Prijeteći pogled Plave Zvijezde posve je rastopio Crvenkov ponos. To nisu bile ušuškane mačke što leže uz vatru, nego zle, gladne mačke koje će vjerojatno završiti posao što ga je započeo Siva Šapa.